

[Finansministeren]

nomiske område. Jeg skal ikke gentage resultaterne på de øvrige områder, men jeg synes alligevel, de hører hjemme i en debat som denne. Kort resumeret: renten er halveret, og inflationen er mere end halveret og har i virkeligheden bragt os til en situation, hvor vi er et lavininflationsland. Vi har, som vi har været inde på, fået balance på statens finanser, og vi har fået en meget gunstig beskæftigelsesudvikling.

Jeg forstår godt, at det generer både Socialdemokratiet og Socialistisk Folkeparti, at det lykkes en borgerlig regering at øge beskæftigelsen i så stor udstrækning, som tilfældet er. Jeg forstår godt, at det gør lidt ondt, for det havde været en fordel, hvis man kunne sige: det kan denne regering i hvert fald ikke løse. Vi har heller ikke løst det fuldt og helt, det erkender vi blankt, men den udvikling i antallet af arbejdspladser, som vi har set gennem de seneste år, synes jeg er et meget markant udtryk for den vækstpolitik, som har været ført, og ikke mindst dette, at langt den største del af de nye arbejdspladser er skabt i den private sektor. Det, der er nået, er jo i virkeligheden, at vi nogenlunde har fået rettet op i forhold til den nedgang i antallet af arbejdspladser, som vi oplevede i sidste halvdel af 1970'erne og i begyndelsen af 1982. Men der er lang vej igen.

Det er ikke så mærkeligt, at vi med så betydelig en vækst i investeringerne i den private sektor, hvad de mange nye arbejdspladser klart afspejler, også får nogle problemer med betalingsbalancen. Også problemer, som selvfølgelig har en baggrund i, at mange er kommet i arbejde og har fået bedre forbrugsmuligheder. Det er én af forklaringerne på den meget høje vækst i det private forbrug i 1986.

Jeg gør stadig væk opmærksom på – og det er dog ikke helt uden fornuft at gøre det – at når vi sætter betalingsbalanceunderskuddet i forhold til bruttonationalproduktet, så vil det i år blive af nogenlunde samme størrelsesorden, som det var i 1982, og som det også var i 1979. Anderledes er det jo ikke. Det er jo ikke blevet forværret.

Regeringen lægger megen vægt på, at dette problem også bliver løst sammen med alle de andre, men må klart erkende, at den meget høje renteudgift, som vi har i forbindelse med den udenlandske gæld – og så skal jeg

slet ikke gå ind på debatten om den gamle gæld – naturligvis bevirker, at der skal betydelig øget vækst til for at få løst betalingsbalanceunderskudsproblemet.

Jeg bliver dog nødsaget til at sige, at dér nytter det altså ikke at blive ved at køre på, at vi skal investere noget mere i forskning og udvikling. Det skal vi, og regeringen har også manifesteret i praksis gennem undervisningsministerens handlingsplan for forskning og udvikling her i foråret så vel som gennem tidligere initiativer, at vi prioriterer dette meget højt, men der er vist ingen fornuftige mennesker på denne jord, der tror, at det kan løse vores betalingsbalanceunderskudsproblem i 1987. Det er en investering i fremtiden, som er afgørende. Det, jeg derfor efterlyser, er nogle bidrag fra Socialdemokratiets side til at løse betalingsbalanceunderskudsproblemet, der er mere konkrete end det, der ligger i det meget fremadrettede: øgede midler til forskning og udvikling.

Lad mig så til slut, som man jo traditionen tro gør ved en førstebehandling, takke for den tilslutning, som en række ordførere har givet til finanslovsforslaget.

Også en tak til hr. Bilgrav-Nielsen for de positive bemærkninger omkring hovedlinjerne i finanslovsforslaget. Regeringen er klar til at gå ind i drøftelserne om den endelige udmøntning af forskellige poster på finanslovsforslaget, som er uklare på nuværende tidspunkt. Det er naturligt for mig at være optimist, så jeg er også overbevist om, at det lykkes endnu en gang at nå frem til en fornuftig finanslovsaftale med Det Radikale Venstre, således at vi, når finansloven skal vedtages i midten af december måned, igen kan have fast grund under fødderne, hvad angår den stramme udgiftspolitik for det kommende år.

(Kort bemærkning).

Albrechtsen (VS):

Der er én ting, jeg lige vil gøre finansministeren opmærksom på. Han var så optaget af at beskrive, hvor godt det går med de sociale forhold her i landet, at han tilsyneladende slet ikke hørte, hvilken kritik der er blevet fremført.

Finansministeren mente for lidt siden, at der ikke var blevet fremført kritik af niveauet for de sociale ydelser, der var ikke blevet fremført kritik af satserne. Jamen det er jo